

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιθ' 1-10)
31 Ιανουαρίου 2021

Ὁ πλούσιος ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς δὲν ἦταν εὐτυχισμένος. Τὰ πλούτη καὶ τὰ ἀξιώματα ποὺ διέθετε, ναὶ μὲν τοῦ ἔδιδαν κοινωνικὴ ἐπιφάνεια, ὅμως τὸν ἄφηναν ἐσωτερικὰ ἄδειο, δὲν τὸν γέμιζαν καὶ δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πραγματικὴ χαρὰ. Κάτι βαθύτερο τοῦ ἔλειπε, κάτι ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀποδιώξει τὸ βάρος ἀπὸ τὴ συνείδησή του. Βάρος, τὸ ὁποῖο προερχόταν ἀπὸ τὶς ἀδικίες ποὺ ἐκ τῶν πραγμάτων διέπραττε ἀπὸ τὴ θέση τοῦ ἀρχιτελώνη.

Αὐτὸ δὲ ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸν ἀρχιτελώνη Ζακχαῖο ἦταν ὁ Θεός, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ζωὴ του, ἡ ἐπιφανειακὰ πλήρης καὶ εὐτυχισμένη, ἦταν ἄνευ νοήματος. Ἡ διέλευση ὅμως τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ θὰ ἀποτελέσει εὐκαιρία ἐπανόρθωσης τῶν ἀδικιῶν του, καὶ ἄρα προοπτικὴ λύτρωσης καὶ δυνατότητα σωτηρίας. Τοῦτο τὸ γνωρίζει ὁ Ζακχαῖος, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἀδικῶν καὶ ἀμαρτάνων, εἶχε κατὰ βάθος ἀγαθὴ διάθεση ἀλλὰ καὶ πόθο ἐξόδου ἀπὸ τὴν κατάσταση στὴν ὁποία βρισκόταν. Διὰ τοῦτο σπεύδει μπροστὰ καὶ σκαρφαλώνει σὲ μία συκομορέα, ὥστε νὰ πετύχει τὸ ποθοῦμενο.

Ἡ αὐθόρμητη πράξη τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου, πράξη ἡ ὁποία οὐσιαστικὰ καταδεικνύει τὴν ἀγαθὴν του διάθεση, δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς τοῦ Κυρίου. Τὸν εἶδε ὁ Κύριος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ μείνει καὶ νὰ φιλοξενηθεῖ στὴν οἰκία του. Ἡ τιμὴ ποὺ τοῦ κάνει ὁ Κύριος πυροδοτεῖ τὸ φιλότιμο τοῦ Ζακχαίου. Ὅχι μόνον τὸν ὑποδέχθηκε «χαίρων» ἀλλὰ καὶ τὸ σημαντικότερο ἔμπροσθεν πάντων καὶ παρὰ τὴν κοινωνικὴ του θέση, μὲ συντριβὴ καρδίας ἐξομολογεῖται καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἐπανόρθωση τῶν ἀδικιῶν ποὺ διέπραξε: «ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Ἔτσι ταπεινούμενος ὁ Ζακχαῖος καὶ ἐπανορθώνοντας τὶς ἀδικίες ποὺ ἐπετέλεσε λαμβάνει τὴ λύτρωση τῆς ψυχῆς του.

Ἡ περίπτωση τοῦ ἀρχιτελώνη Ζακχαίου συνιστᾷ ἓνα ἰδιαίτερα διδακτικὸ παράδειγμα καὶ προσφέρεται ὡς ἠχηρὴ ὑπενθύμιση στὸν κάθε ἓνα ἀπὸ ἐμᾶς. Τάχα ἐμεῖς δὲν ἀδικοῦμε τοὺς ἄλλους; Δὲν σφάλλουμε λίγο ἢ πολύ; Εἴμαστε μήπως ἄμεμπτοι στὶς διάφορες συναναστροφές μας; Ἄς θελήσουμε νὰ ψάξουμε βαθιὰ μέσα μας καὶ θὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι καὶ ἐμεῖς ἀδικοῦμε, τόσο τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογένειάς μας ὅσο καὶ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ μας χώρου. Ἡ δὲ

ἀδικία πὸ κἀνουμε στοὺς ἄλλους εἶναι ποικίλη. Πικραίνουμε, κατακρίνουμε, συκοφαντοῦμε μὲ τὴν ἄκριτη καὶ ἀπρόσεκτη συμπεριφορὰ μας. Κυριαρχούμενοι ἀπὸ τὸν φθόνον προσβάλλουμε καὶ κατηγοροῦμε τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀπληστία μᾶς κατακυριεύει καὶ κλέβουμε εἴτε νομίμως εἴτε ἀνόμως. Πάντως κλέβουμε, τὴ στιγμὴ μάλιστα πὸ μένουμε ἀσυγκίνητοι ἀπὸ τὶς πολλὲς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Ἀδικοῦμε βέβαια καὶ ὅταν δὲν καταδεχόμεστε νὰ συναναστραφοῦμε μὲ ὅσους εἶναι κοινωνικὰ κατώτεροί μας.

Ἄρα, ἀφοῦ λίγο ἢ πολὺ, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἀδικοῦμε, πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε κατὰ τὸν τρόπο τοῦ Ζακχαίου. Νὰ μετανοήσουμε δηλαδὴ εἰλικρινὰ καὶ νὰ διορθώσουμε θαρραλέα τὶς ὅποιες ἀδικίες κάναμε, ὥστε νὰ ἀκούσουμε καὶ ἐμεῖς τὸ «σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Καμμία ἀμαρτία καὶ κανένας ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμποδίσῃ τὴ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἤλθε ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός». Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς ἀποδιώξῃ οὔτε θὰ μᾶς ἀποστραφεῖ. Ἡ ἀγάπη Του ἀναμένει τὴ μετάνοια τοῦ ἀπωλότοτος. Πρῶτος αὐτὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὸν προσεγγίσουμε, ὥστε νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν μας· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς», μᾶς λέει. Μᾶς περιμένει νὰ μᾶς ἀνακουφίσῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῆς ἀδικίας καὶ ἐν τέλει νὰ θεραπεύσῃ τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μας.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἀπαιτεῖται μόνο ἡ φιλότιμη καὶ ἔμπρακτη ἐπίδειξη τῆς μετάνοιάς μας, ὥστε νὰ ἀνακουφίσουμε τὸ βάρος τῆς ψυχῆς μας καὶ ἡ ζωὴ μας νὰ χριστοποιηθεῖ. Ἀμήν.